

УДК 141.7: 159.923.2: 316.42

DOI <https://doi.org/10.30970/2307-1664.2019.27.4>

ІНТЕНЦІЯ ЯК РУШІЙНА СИЛА РОЗВИТКУ СОЦІАЛЬНОГО СПОДІВАННЯ

Олег Масюк

*Запорізький національний університет,
факультет соціології та управління,
кафедра соціальної філософії та управління
вул. Дніпровська, 33А, 69063, м. Запоріжжя, Україна*

Сподівання як схоплене й осмислене бажання кращого життя неможливе без установа чіткого вектору його реалізації в соціальній практиці. Аналіз контексту сподівання визначив такі складники інтенції на прийдешнє, як намір, кінцева мета й суб'єкт-дороговказ, що становлять шлях змін подальшого життя автора проєкції майбутнього.

Якщо автор сподівання – це автохтон у своєму просторі існування, то суб'єкт-дороговказ – це алохтон, який привносить у цей простір інакше бачення майбутнього розвитку подій. Указане привнесення має корелюватися зі світоглядом автора сподівання, так як без балансу внутрішнього та зовнішнього світів не можливе повноцінне задоволення від подібної проєктної діяльності.

Іntenція на майбутнє викликає напруження в суб'єкта суспільних відносин і відображається в сподіванні як віддзеркаленні його подальшого шляху в соціальному світі. Зняття цього напруження є сатурналією, яка має значення для виправлення прикладених зусиль щодо досягнення кінцевої мети сподівання. Робота зазначеного механізму стимулювання перспективних трансформацій залежить від погодженості дій усіх учасників суспільних відносин.

Порушення кореляції на суб'єкт-об'єктному та суб'єкт-суб'єктному рівнях викликане помилками в стимулюванні реалізації соціальних сподівань, які уводять їх автора у світ ілюзій і страждань від неподоланої дистанції «бажання – бажане». Повернення до результативності впровадження сподівань можливе за рахунок вираженого бачення майбутнього існування на шляху від наміру до кінцевої мети в проєкції життя суб'єкта суспільних відносин.

Іntenція сподівання спрямовується на такі рівні, як бажання, символи і значення, які представлені в соціальному просторі та потенційно можливі в ньому. Іntenції третього рівня є конвенціональною основою для організації прийдешнього існування на взаємовигідних умовах, де кожна людина усвідомлює свою перспективу і є вільним учасником майбутніх суспільних відносин.

Ключові слова: інтенція, намір, кінцева мета, бажання, сподівання, суб'єкт-дороговказ, напруження, сатурналія, автохтон, алохтон.

Збільшення обсягів інформації в українському медіапросторі та прискорення її обігу є характерною ознакою посилення морального й емоційного навантаження на людину за часів постмодерну. Велика кількість даних призводить до того, що людина починає плутатися не тільки в бажаному майбутньому, а й у минулому та теперішньому. Відповідно, дослідження інтенції як наміру побудови й реалізації сподівання сприятиме темпоральній орієнтації людини в соціальному просторі.

Нової актуальності набуває біблійне звернення апостола Петра до Ісуса Христа: «Камо грядеши, Господи?» Зазначимо, що апостол Петро після цього діалогу свідомо прийняв рішення розділити свою долю з Ісусом. Інформаційне суспільство, на жаль, не дає можливості свідомого вибору майбутнього, що говорить про важливість повернення інтенції в соціальну практику й установа змісту життя людини в суспільстві. Отже, дослідження інтенції як рушійної сили розвитку соціального сподівання є актуальною темою для соціально-філософського аналізу.

До основ вибору шляху життя та його цілеспрямованості зверталися в роботах Ф. Аквінський [1], Ч. Санфіліппо [8]. Розвиток і трансформацію інтенції як складника роботи свідомості висвітлювали Е. Гуссерль [5], Дж. Сьорль [9]. Імовірні варіанти спрямованості намірів під час аналізу плину суспільного існування описували Ф. Brentano [3], А. Греймас [4], В. Снежко [10]. Пошуком місць ефективного прикладення людської активності для перебудови соціального простору займалися Ф. Ніцше [7] та Р. Барт [2].

Метою наукової роботи є дослідження інтенції як рушійної сили для створення та реалізації сподівання в соціальному просторі.

Інтенція є складним продуктом перспективної людської активності, який включає і спрямованість, і намір, і бажання, і претензію, і дію. На думку А. Конт-Спонвіля, інтенція – це «вольове спонукання, яке існує в теперішньому, але спрямоване на майбутнє або мету, що переслідується. Інтенція є проекцією волі або її метою. Інтенція як намір» [6, с. 224]. Якщо розглядати сподівання як проекцію вольової активності для реалізації модусу бажаного майбутнього, то інтенція є практичним механізмом упровадження цієї проекції в соціальному просторі.

Важливий аспект у розуміння інтенції вносить Дж. Сьорль. Він наполягав: «Переконання, страхи, надії, бажання та спрямованість – усе це суть інтенціональні стани, рівно як і любов і ненависть, пересторога та радість, гордість і стид. Будь-який стан, спрямований на щось, що знаходиться за його межами, є інтенціональним станом» [9, с. 51]. З огляду на це твердження, сподівання є інтенціональним станом, який відображає активність людини, спрямовану на трансцендентне буття, що організовується на бажаний лад.

Інтенція на майбутнє має релігійне коріння. Ф. Аквінський ототожнює інтенцію з наміром, який розуміє як загальну спрямованість людського життя. На його думку: «Намір серця волає до Господа. Але Господь – це кінцева мета людського серця. Відповідно, намір завжди відноситься до кінцевої мети» [1, с. 157]. Отже, намір є першим кроком до інакшого життя, який формує образ бажаного майбутнього існування та детермінує його фактичне охоплення як у думці, так і на практиці.

Якщо роздивитися позицію Ф. Аквінського, то можна побачити такі складники сподівання, як намір і кінцева мета людського життя, що стають константами формування ідеалу прийдешнього існування. Крім того, у спектр уваги потрапляє суб'єкт-дороговказ, який є універсальним джерелом для еманції сподівання. Ці три вектори інтенції формують фундамент для подальшого розгортання проектування майбутнього в соціальний простір.

Аналізуючи подібну практику сподівання, можна сказати, що назовні виносяться як окремі складники цієї проекції майбутнього, так і вся вона загалом. У спектрі інтенції може знаходитися об'єкт бажання, належні умови майбутнього та суб'єкт сподівання.

Синергія цих цілей інтенції впливає на змістову спрямованість сподівання. Ф. Brentano бачить необхідність співвідношення інтенціональних об'єктів: «Один корелят – це акт свідомості, інший – це те, на що він спрямований» [3, с. 178]. Кореляція «акт свідомості – мета діяльності» є відображенням апостеріорного сподівання, яке спрямоване на осмислене втілення в практичній площині соціальної взаємодії. Установлення зв'язку між бажанням і бажаним у проекції майбутнього формує зразкову модель її реалізації в соціальному просторі, яка починає використовуватися в подальшому житті.

Оформлення та конкретизація бажаного є запорукою для реалізації сподівання за рахунок фактичного наближення до наявної реальності, в якій існує автор проекції майбутнього. Соціальна природа інтенції розкривається через розуміння цього явища в римському праві. Ч. Санфіліппо розглядає її як «домагання, яке позивач пред'являє винуватцю

в суді» [8, с. 153]. Отже, проекція майбутнього розглядається через вимоги, які є суб'єктивно обов'язковими для виконання в перспективі. Подібна інтенція спрямована назовні і є засобом для забезпечення та відновлення гармонійного існування людини в соціальному світі. При цьому зовнішня особа – це не обов'язково винуватець. Вона може бути уособленням того, хто краще за автора сподівається та здатен вирішити наявні проблеми й поліпшити майбутнє життя.

Подібна проекція проблеми сприяє виштовхуванню назовні вимоги щодо трансформації спільного буття на користь перспективного учасника суспільних відносин, а також знімає його напруженість відносно недостатності буття. Відповідно, інтенція в сподіванні є безпосереднім відгуком на недостатність буття, який визначає кореляцію «намір – бажане» на основі співставлення між «Я наявний» і «Я ідеальний». При цьому ідеальність є переважно ознакою прийдешнього.

Релігійний і правовий аспекти інтенції на майбутнє наводять на думку, що автор сподівання початково має відломитися від свого «Я» та винести ініціативу щодо реалізації майбутнього назовні. Тільки після подібного заперечення себе людина може повернути свою суб'єктність за рахунок вдалого зіставлення із суб'єктом-дороговказом. Екстраполяція сподівання на перспективу існування з відновленням суб'єктності є синтезом темпоральних образів особистості, який сприяє вбудовуванню «минулого, теперішнього, майбутнього Я» в соціальний простір.

Дискусії з приводу пізнання та організації майбутнього мають два напрями, які різняться пізнаваністю фактів про прийдешнє життя. Е. Гуссерль дотримується погляду на проектування як екстраполяцію відомого: «В опосередкованому судженні міститься смислове посилання на інші судження, так що віра в нього передбачає віру в ці інші судження – віру в основу того, що вже було затверджено» [5, с. 22]. Відповідно, перенесення інтенції як вектору пошуку бажаного спирається на наявні факти, які накладаються на розуміння перспективи. Сподівання як судження про буття спирається на інтенціональний ланцюг із відомих тверджень про нього та підкріплюється мисленнєвим рухом за цим ланцюгом. Використовуючи подібне просування за допомогою інтенції, людина робить картину майбутнього більш чіткою та досяжною.

Разом із цим віра у відоме може повести автора сподівання по помилковому шляху та зіпсувати унікальну картину подальшого життя. Інтенція на невідоме майбутнє спирається на заперечення затверджених уявлень про людське існування. Подібна скептична інтенція формулює пошукове сподівання, яке здатне якісно змінити наявні умови суспільного співіснування.

Інтенція як продукт свідомості впливає на процес реалізації проекції майбутнього, що зумовленою особливістю сприйняття й уявлення навколишнього світу. Е. Гуссерль писав таке: «Будь-яка свідомість або сама має характер очевидності – це означає, що її інтенціональний предмет представлений у ній як самоданий, або ж вона має сутнісне спрямування на перенесення його в самоданість, – націлена на синтез підтверджень, котрі мають сутнісну належність до сфери «Я можу» [5, с. 77]. Відповідно, спрямування інтенції на об'єкт у бажаному майбутньому й оформлення його у вигляді сподівання ставить перед людиною питання про необхідність досягнення запланованого та можливість цього. Об'єкт інтенції переміщується від невідомого до самоданості, яка має бути реалізована в суспільному житті.

Інтенціональна структура сподівання базується на потребах людини, які змінюються разом із її баченням майбутнього. При цьому реалістичність сподівання залежить від інтенціональної відстані, яка зумовлена характером взаємодії «суб'єкт сподівання –

світ майбутнього». Іntenція сподівання визначається сенсом реалізації суб'єктивного образу майбутнього, а також його практичною доцільністю.

Важливим аспектом під час створення сподівання є справжність і відповідність об'єкта іntenції, яка відображається в тотожності отриманого тому, на що розраховував суб'єкт проєкції майбутнього. Е. Гуссерль наполягав: «Будь-якому зовнішньому сприйняттю належить відсилка від наявних властивостей предмета сприйняття до тих, що в ньому передбачаються, які тільки антициповані в очікуванні та тільки зараз входять у сферу сприйняття» [5, с. 62–63]. Імовірна розбіжність між бажаним та отриманим стає новим відображенням проблеми людського буття, яка приходить на зміну невідповідності бажаного й дійсного. Протиріччя «бажане – дійсне» та «бажане – отримане» є дзеркальним відображенням помилкового оцінювання ситуації людиною під час темпоральної спрямованості її діяльності від теперішнього до майбутнього.

Розглядаючи причини появи цієї проблеми та варіанти її вирішення, Дж. Сьорль говорить таке: «Наміри, як і бажання, не бувають істинними або помилковими, але вони здійснюються або не здійснюються залежно від того, наскільки поведінка людини, що має намір, відповідає змісту цього наміру» [9, с. 53]. Спираючись на це твердження, зауважимо, що наміри й дії людини можуть різнитися, що заважає реалізації сподівання в соціальному просторі. Тотожність змістового наповнення елементів іntenціональної активності дає змогу говорити про високу ймовірність реалізації сподівання, тому що досягається цілісність не тільки внутрішнього стану суб'єкта проєктування майбутнього, а й гармонізація його взаємодії з навколишнім середовищем.

Розбіжність змісту намірів і поведінки суб'єкта сподівання вказує на ймовірний вплив, спрямований на зміну наповнення цієї проєкції майбутнього з боку суспільства загалом або окремих заінтересованих осіб зокрема. Разом із цим основна проблема полягає в помилковому підході до пізнання й осмислення буття, що впливає на створення сподівання та його реалізацію в майбутньому суспільному просторі.

Значимо, що організації взаємодії «наміри – перспективна активність» має гносеологічне підґрунтя. Якщо осмислення навколишнього світу та його перетворення в процесі пізнання мало ізольований характер, то всі сподівання будуть піддаватися відторгненню з боку суспільного середовища. Крім того, трансформація пізнавального процесу в бік розмежування теорії та практики призводить до того, що сподівання майбутніх поколінь не будуть реалізовуватися, так як цей дисбаланс заперечує можливість конструктивного перетворення непізнаного світу.

Пошук зв'язку між створенням сподівання та його реалізацією наводить на думку про специфіку взаємодії перспективного учасника суспільних відносин зі світом. Дж. Сьорль дотримується такої точки зору щодо реалізації задуманого: «Іntenціональні стани з пропозиційним змістом можуть або відповідати реальності або не відповідати їй, а те, як вони повинні відповідати реальності, визначається психологічною модальністю» [9, с. 54]. Відповідно, реалізація іntenції сподівання відбувається на основі особливого стану сприйняття навколишнього світу, у якому легше інкарнувати своє бачення майбутнього в соціальний простір. Подібна модальність передбачає цілісне уявлення напрямів трансформації перспективного існування, а також волю до змін. Цей альянс дає змогу конкретній людині виділитися з-поміж інших учасників суспільних відносин.

Указаний особливий психологічний стан людини відкриває для неї живу картину існування в часі, яка задає темпоральну спрямованість проєкції майбутнього, що відображається в тексті сподівання. В. Снежко надає таку характеристику тексту-минулому, яка корисна для розуміння побудови проєкції прийдешнього на основі відомої картини світу:

«Репрезентативний текст (текст-задоволення) – цілісна й повна послідовність знаків, яка наділена семантикою, автохтонність якої забезпечує існування позатекстового референту та передбачає наявність смислу і значення тексту. Репрезентативність тексту-задоволення орієнтує і творця тексту, і «споживача» на встановлення однозначної відповідності між текстуальними семіотичними конструкціями та прийнятими системами значення» [10, с. 132]. Визначаючи цілісне бачення минулого як текст-задоволення, маємо охарактеризувати створення сподівання як тексту-конвенції, який є подоланням страждань від абсурдного пошуку синхронії в майбутньому соціальному просторі, що відображається в еклектичному поєднанні бажань та амбіцій.

Наратив тексту-сподівання є пошуком дієвих механізмів переосмислення та зняття земних страждань людини, спробою повернення до автохтонності у сприйнятті буття, що повторно розвертає нашу увагу на релігійне підґрунтя вказаного проектування майбутнього. Рух до реалізації сподівання подібний пошуку раю на землі, де колись людина почувала себе в гармонії з навколишнім світом. Зазначена інтенція автора сподівання має декілька варіантів спрямування: перенесення земних страждань, уникнення можливих проблем у перспективі й настання відплати за минулі вчинки. При цьому джерело страждань може міститися як у внутрішньому, так і в зовнішньому світі людини.

Усі ці інтенції сподівання об'єднує ідея боротьби зі страхом перед недосконалістю буття. Відповідно, автор тексту сподівання, рухаючись до його реалізації, має перспективний намір відпрацювати страждання за допомогою сатисфакції, що відбувається в теперішньому як зняття, заперечення або насолода від отриманого.

Іntenція суб'єкта сподівання на трансформацію прийдешнього міститься не тільки в його діях, а й смислах, які він закладає, ілюструє та презентує в проекції подальшого життя. Яскравим прикладом для цього є спроби перенесення стандартів минулого на організацію майбутніх суспільних відносин. Аналізуючи фільм С. Ейзенштейна «Іван Грозний», Р. Барт виділяв три рівні смислів: інформаційні, символічні й означальні. Особливе місце приділяється саме третьому рівню. Р. Барт визначав його так: «*Obvius* – той, що йде назустріч, а саме так і поводить себе цей смисл, бо він сам шукає мене» [2, с. 68]. С. Ейзенштейн бере символи минулого і створює смисли для організації й означення подальшої радянської дійсності в період існування цієї країни. Зазначений третій рівень розгортає сподівання «обличчям» до інших учасників соціального простору, тому що орієнтований на синергію індивідуального та колективного в процесі становлення соціальних комунікацій.

Іntenція на третій рівень під час створення сподівань є виходом на проективні механізми управління соціальними процесами, які містять смисли-пропозиції, що здатні змінити спільне майбутнє. Ці пропозиції створюють альтернативні варіанти розвитку подій, спрямованих на детермінацію соціальних змін.

Подібна інтенція на можливе буття є запитом на впорядкування соціального простору, який має алохтон у своєму складі. Привнесені смисли є порушенням укладу суспільного утворення, яке вводить дуальний вектор проектування майбутнього на основі вибору між наявним і можливим, від якого залежить темпоральна спрямованість сподівання. Проте існує значна відмінність між можливим і бажаним і саме алохтон ув'язує між собою значення цих варіантів прийдешнього життя. Відповідно, це сподівання переслідує інтереси автора встановлених можливостей, що варто враховувати об'єкту впливу під час створення проекції власного майбутнього.

Намір подолання відстані між бажаним і дійсним у реалізації сподівання відповідає наявним уявленням про організацію суспільних відносин, що відображається в постмодерному суспільстві. А. Греймас указує на можливість пошуку бажаного через формування

ймовірних прообразів майбутнього існування: «Ми пропонуємо сформулювати «кажи-мість» у вигляді симулякрів, представляючи людський світ у стані *ab quo*, як «форічну напруженість», об'єднавши так світ, який пояснюється однією лише напруженою необхідністю» [4, с. 35]. Відповідно, акцент на симуляцію формулює напруженість між автором сподівання та бажаним станом прийдешнього, що наближає його реалізацію на практиці в соціальному світі за рахунок підкріплення суб'єктності в людській активності.

Симуляції майбутнього мають подвійний характер. Вони як знімають напруження в автора сподівання, так і створюють його, що зумовлено сюжетною лінією проєкції та ймовірними сценаріями розвитку подій. Перенесення інтенції на симуляцію майбутнього збільшує відстань для досягнення кінцевого пункту сподівання, так як вона заповнює собою весь процес проєктування та замикає його на собі. Відповідно, симуляція заміщує і створення, і реалізацію сподівання, що виносить весь процес у світ ілюзій.

Разом із цим наявні й більш традиційні форми зняття напруження від роботи зі сподіванням у реальному світі. У різних культурно-релігійних традиціях міститься ритуал, який полягає у святкуванні закінчення важливих суспільних подій: кінець року, зібрання врожаю тощо. Цей ритуал супроводжується інкарнацією осмисленого задоволення від зробленого, яке має зменшити розбіжність між бажаним і дійсним у житті суб'єкта суспільних відносин, а також сформулювати картину схвального розвитку перспективи. Подібний процес можна порівняти з давньогрецькою сатурналією як вдячністю за продовження життя, що дає наснагу на майбутню активність.

Проте сатурналія сподівання важлива й ефективна лише як частина процесу організації перспективного співіснування в соціальному просторі. Абсолютизація сатурналії сподівання як ідеї святкування тільки підкріплює ілюзію настання майбутнього на практиці, що заглиблює людину у світ фантазій, відокремлених від реальності.

Для подолання ефекту ілюзорності в проєктуванні майбутнього суб'єкт сподівання має виходити із самоусвідомлення та визначення свого місця в соціальному світі. Ф. Ніцше описав своє розуміння людини, яка повинна вміти формулювати перспективу свого життя: «Скромний, старанний, доброзичливий: ви бажаєте, щоб людина майбутнього була такою? Але мені в цьому бачиться тільки ідеальний раб, раб майбутнього» [7, с. 25]. Відповідно, інтенція сподівання виходить із середини назовні, а також призначена для вивільнення майбутнього часу життя на власну користь. Цей час необхідно звільнити від ілюзій і додати йому кінцевої мети. В основі зазначеного процесу полягає підтримка та розвиток автотонності існування. Намір відтворення внутрішнього світу людини є основою для її цілісного відображення в майбутньому соціальному просторі.

Підбиваючи підсумки нашого наукового дослідження, зазначимо, що інтенція соціального сподівання є засобом подолання відстані між бажаним і дійсним, який фіксує напруження та знімає його за рахунок означення прийняттого вектору взаємодії в перспективі. Спрямованість на майбутнє розвивається як корекція між наміром, кінцевою метою та дороговказом. Подолання протиріччя між бажаним і дійсним, а також між бажаним та отриманим міститься в побудові наративу сподівання на основі комплексного співставлення індивідуального й колективного розуміння взаємодії в прийдешньому соціальному світі.

Інтенція сподівання працює у двох напрямках. З одного боку, вона наближає людину до омріяного життя за рахунок стимулювання (напруження/задоволення) практичної діяльності в напрямі обраної перспективи. З іншого боку, акцентування уваги на засобах стимулювання заглиблює людину у світ чуттєвих переживань власного існування, які віддаляють її від бажаної мети.

Спрямованість на мету сподівання робить її самоданістю у свідомості людини, що мобілізує її сили на реалізацію проєкції в процесі соціальної та особистісної життєдіяльності. Разом із цим подібна деталізація накладає на учасника перспективних відносин відповідальність щодо конкретного самоздійснення в соціальному просторі. Відповідно, інтенція як рушійна сила для створення соціального сподівання має бути осмисленою та пізнаваною частиною організації життя людини, що допоможе їй сформувати цілісне й детальне бачення своєї перспективи існування.

Список використаної літератури

1. Аквинский Ф. Сумма теологии. Часть II-I. Вопросы 1–48. Киев : Эльма, Ника-Центр, 2006. 576 с.
2. Барт Р. Третий смысл. Москва : Ад Маргинем Пресс, 2015. 104 с.
3. Брентано Ф. О будущем философии. Избранные труды / пер. с нем. Р.А. Громова. Москва : Академический проект, 2018. 629 с.
4. Греймас А., Фонтаний Ж. Семиотика страстей. От состояния вещей к состоянию души / пер. с фр. ; предисл. К. Зильберберга. Москва : Издательство ЛКИ, 2007. 336 с.
5. Гуссерль Э. Картезианские медитации / пер. с нем. В.И. Молчанова. Москва : Академический Проект, 2010. 229 с.
6. Конт-Спонвиль А. Философский словарь / пер. с фр. Е. Головиной. Москва, 2012. 752 с.
7. Ницше Ф. Воля к власти. Опыт переоценки всех ценностей (черновики и наброски из наследия Фридриха Ницше 1883–1888 годов в редакции Элизабет Фёрстер-Ницше и Петера Гаста) / пер. с нем. Москва : Культурная революция, 2016. 824 с.
8. Санфилиппо Ч. Курс римского частного права : учебник / пер. с итал. И.И. Маханькова. Москва : Норма, 2007. 464 с.
9. Сёрль Дж. Рациональность в действии / пер. с англ. А. Колодия, Е. Румянцевой. Москва : Прогресс-Традиция, 2004. 336 с.
10. Снежко В.П. Наше прошлое и наше настоящее: борьба интенций. *Культурологічний вісник : науково-теоретичний щорічник Нижньої Наддніпрянини* / гол. ред. В.І. Воловик. Запоріжжя : Просвіта, 2009. Вип. 23. С. 131–136.

INTENT AS A DRIVING FORCE FOR THE DEVELOPMENT OF SOCIAL HOPE**Oleh Masiuk**

*Zaporizhzhya National University,
Faculty of Sociology and Management,
Department of Social Philosophy and Management
Dniprovskaya str., 33A, 69063, Zaporizhzhia, Ukraine*

Hope, as a grasped and meaningful desire for a better life is impossible without establishing a clear vector of its realization in social practice. An analysis of the context of hope has identified the constituents of the intentions for the future, such as intention, end goal, and subject's orientation, which constitute the path of change for the future life of the author of the projection of the future.

If the author of hope is an autochthon in its space of existence, then the visionary is an allochthon, which brings to this space a different vision of future events. This adoption correlate with the outlook of the author of the hope, since without the balance of the inner and outer world's full satisfaction from such project activity is not possible.

Intention for the future causes tension in the subject of social relations. It reflect in the hope as reflecting his further path in the social world. Removing this tension is Saturnalia, which is important for correcting efforts to achieve the ultimate goal of hope. The work of this mechanism for stimulating perspective transformations depends on the coherence of actions of all participants in public relations.

The breach of ties at the objective and subjective levels caused by the errors of stimulating the realization of social hopes that lead their author to the world of illusions. He suffers from the unreachable distance to desire. The return to the effectivity of the implementation of hopes is possible by weighing the vision of future existence on the path from intention to ultimate goal in the projection of life of the subject of public relations.

The intention of hope directs to such levels as the desires, symbols and meanings that are represented in the social space and potentially possible in it. The third-level intentions are the conventional basis for organizing future existence on mutually beneficial terms, where each person is aware of perspective and is a free participant in future social relation.

Key words: intention, intention, ultimate goal, desire, hope, subject, direction, tension, saturnalia, autochthon, allochthon.